

๑๐' ๓๐๒๒๒๒๒๒๒๒๒๒ and the construction of Artistic Reality

By Kaewkamol¹

Translated by Warinda Patibhanthewa

According to the culture studies paradigm, the so-called "reality" is not something that already exists and waits to be found. In fact, reality can be constructed. Consequently, if this "reality" is repeatedly produced through media or communication channels of any social institutions (whose duty is to create social world, symbolic environment, or social reality), then this constructed "reality" will be accepted as true.

However, discussing whether it is "reality", "lie", "half reality half lie" or "construction of reality" is not as important as considering whether it has led us to question ourselves. While mass media frequently question a social construction of reality, mixed media in visual arts has someone dare to question the construction of reality in artwork.

Wantanee Siripattananuntakul has returned with her 2009 project, which can not be perceived with bare eyes --- ๑๐' ๓๐๒๒๒๒๒๒๒๒๒๒ . The title can be regarded as a reflection of Wantanee's refusal to structure of constructing linguistic reality. It can be regarded as portraying a different side of the artist, someone who likes taking care of herself, wearing long hair with red lipstick and a *Jada* (a Thai ornamental headdress). It can also be regarded as the artist's way to question the current situation of "promoting culture through artworks."

After her successful debut as a prolific female artist from Germany with "Wantanee Retrospective" in 2007, and playing with self identity in "Wantanocchio" in 2008 (currently displayed as part of Venice Biennale 2009 in Italy), she is back with her latest project "๑๐' ๓๐๒๒๒๒๒๒๒๒๒๒ ." The whole concept reflects her way of thinking and working, in order to question "Thai artists in portraying Thai culture." Currently, we admire the so-called "ethical culture", as seen ubiquitously, as well as attempts to construct value and awareness to appreciate Thai art & culture. Consequently, visual art community gradually learns to use culture as a tool to build knowledge to make people understand art & culture, and also to drive artists to international level. It also constructs uniqueness of those Thai artists.

¹ This name is a pseudonym.

As a result, we can see that the construction of culture in artwork is created, or defined, by art institution and artists. When this happened repeatedly, it would be absorbed by both artists and audience. It will then be included in knowledge archive and act as directions of working.

Thai art's experience in international level acts as a guide to new generation of Thai artists who wish to be accepted in international contemporary art. They have to learn what ideas attract audience and society, and which concepts are practicable and achievable.

๑๐' TOBOIHCCONATNAW is a robot with Thai face, much resemble to the artist. It wears a t-shirt, a pair of jeans and a *Jada*. Its nose grows longer or shorter as the audience turn his back. Surely the robot follows a context of create art through culture, and constructing a reality to the artwork. Along with her appearance in the internet website, a space of virtual society. Such appearance, if made at home or office, would not be as significant. More than 20 informations were printed out from the internet. They were displayed in the art space –Ardel Contemporary Art Gallery-- and act as Wantanee's ritual to attract audience to be part of the project, and part of the construction of artistic reality.

Making a reference to some people through medium, ๑๐' TOBOIHCCONATNAW is eventually a self-criticism, as Wantanee is part of contemporary art community. This exhibition reflects her self-sacrifice as a case study that makes us ponder. At the same time, this exhibition opens an opportunity to discuss and exchange ideas, with art as a medium. The hidden meaning in this exhibition is to ask a question "Is it true that the future of Thai art is, in fact, just a vending of culture?"

Something that can not be said out loud in real life can be said straightforwardly in art, because the field of art involves paying respect to individual creativity, which can not be labeled as right or wrong. Therefore, anyone who feel offended by Wantanee's exhibition should not take it personally, since this is just a construction of artistic reality.

.....

๑๐' WANTANOCCHIO กับ การประกอบสร้างความจริงทางศิลปะ

แก้วกมล

ตามความเชื่อของกลุ่มทฤษฎีวิวัฒนาการจะมีความคิดว่า สิ่งที่เราเรียกว่า “ความเป็นจริง (Reality)” มิใช่เป็นสิ่งที่มียู่ แล้วรอให้ไปค้นพบ ทว่าความเป็นจริงกลับเป็นสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นมา พร้อมกันนี้ ถ้าสิ่งที่ถูกเรียกว่า “ความเป็นจริง” นั้นถูกผลิตซ้ำบ่อยขึ้นๆ ผ่านสื่อ หรือผ่านช่องทางการส่งสาร ใดๆอย่างหนึ่งที่สถาบันต่างๆ ในสังคมทำหน้าที่สร้างโลกทางสังคม (social world) สร้างสิ่งแวดล้อมเชิงสัญลักษณ์ (symbolic environment) หรือความเป็นจริงทางสังคม (social reality) สักวัน...สิ่งนั้นจะกลายเป็นเรื่องจริง

ทว่า ประเด็นการจะมานั่งถกเถียงว่านั่นเป็น “ความจริง” “การโกหก” “กึ่งจริงกึ่งโกหก” หรือเป็น “การประกอบสร้างความจริง” คงไม่สลักสำคัญกว่าประเด็นที่ว่า แล้วการกระทำนั้นช่วยให้เราตั้งคำถามกับตัวเองมากน้อยแค่ไหน การกระทำนั้นทำให้เรารู้จักจักคิดบ้างไหม ในขณะที่สาย “สื่อมวลชน” ชอบตั้งคำถามกับการประกอบสร้างความจริง การสร้างข่าวของสื่อในทางสายทัศนศิลป์เองก็มีคนที่หาญกล้าลองตั้งคำถามกับความจริงในงานศิลปะ

การกลับมาอีกครั้งของ วันทนี ศิริพัฒนานันทกุล กับชื่องานศิลปะในปี 2009 ที่การทำงานของสายตาเปล่าไม่อาจมองเห็นได้- *๑๐' WANTANOCCHIO* ไม่รู้ว่าเป็นเพราะวันทนีไม่ยอมแมะจะยึดติดกับโครงสร้างของการสร้างความจริงทางภาษา หรืองานครั้งนี้เป็นการสะท้อนตัวตนอีกด้านหนึ่งของศิลปิน ที่รักสวยรักงาม ผมยาว ปากแดง และสวมชฎา หรือเพราะอยากจะลองตั้งคำถามต่อสิ่งที่ปรากฏในปัจจุบันในเรื่องของการเผยแพร่วัฒนธรรมผ่านทางงานศิลปะดู

จากการเปิดตัวอย่างภาคภูมิใจในฐานะศิลปินหญิงไฟแรงจากเยอรมนีใน “A Wantanee Retrospective” ที่เมืองไทย ในปี 2007 ต่อเนื่องมาจนถึง การเล่นสนุกกับสัญลักษณ์ ทางตัวตนชิ้นใหม่ “Wantanocchio” ในปี 2008 (ซึ่งขณะนี้กำลังเป็นส่วนหนึ่งในงาน Venice Biennale 2009 ที่อิตาลี) มาจนถึงงานชิ้นล่าสุด “๑๐' WANTANOCCHIO” ชิ้นนี้

ทั้งหมดทั้งมวลที่ร้อยเรียงและเชื่อมต่อกันคือการคิดและการทำงานของวันทนีซึ่งอยู่ที่การตั้งคำถามกับ “ศิลปินไทยในการนำเสนอวัฒนธรรม” เพราะในขณะที่เรากำลังชื่นชมกับสิ่งที่เรียกว่าวัฒนธรรมอันดีงามทั้งหลายที่ปรากฏพาดผ่านตามทีต่างๆ อย่างโฉบไปโฉบมา และความพยายามของหลายๆ ฝ่ายในการที่จะสร้างค่านิยม สร้างจิตสำนึกในส่วนที่เกี่ยวกับการรับรู้คุณค่าของมรดกทางศิลปวัฒนธรรมไทยในรูปแบบต่างๆ บุคลากรในสายทัศนศิลป์ก็เริ่มเรียนรู้และพยายามสร้างและนำวัฒนธรรมมาเป็นเครื่องมือในการสร้างเขว้บุญญาให้คนในสังคมมีความรู้ เข้าใจ และเห็นความสำคัญในศิลปวัฒนธรรมด้วยการนำสิ่งที่เรียกว่าเป็นวัฒนธรรมมาเป็นแม่แรงผลักดันในการก้าวไปสู่เวทีศิลปะโลก และเป็นจุดขายสำคัญในการประกอบสร้างตัวตนความเป็นศิลปินไทยในเวทีระดับโลก

ด้วยเหตุนี้ เมื่อการประกอบสร้างวัฒนธรรมในงานศิลปะเกิดมาจากการถูกประกอบสร้าง หรือถูกนิยามจากการทำงานของสถาบันศิลปะและศิลปินในสังคม เมื่อบ่อยครั้งขึ้นก็จะเกิดเป็นกระบวนการ ชี้นำนิยามดังกล่าวเข้าไปในตัวบุคคล ทั้งบุคคลในวงการศิลปะ และกลุ่มผู้เสพงานศิลป์ ที่หลังจาก นั้นจะถูกบรรจุไว้ในคลังความรู้จนกลายเป็นตัวกำหนดทิศทางความเชื่อ ความคิดในการทำงาน

ราวกับว่าประสบการณ์ของศิลปะไทยในสากลที่ผ่านมาเป็นเสมือนแผนที่บอกทางที่จะแนะศิลปิน ไทยรุ่นใหม่ที่อยู่ภายใต้การก้าวไกลในเวทีศิลปะร่วมสมัยว่าต้องนำเสนอประเด็นใดที่จะทำให้ออกมา และสังคม ยอมรับ และต้องนำเสนอแบบใดที่ปฏิบัติตามแล้วจะทำให้งานบรรลุเป้าหมาย

“ ๕๕ ‘เหนือโลกนิยาม’ ” ตึกตาคู่หน้าหน้าไทยลุ่มลุ่มศิลปิน ในสื่อสื่อ-ทางเกษียณ สวมชฎา กับการทำมุมยาวเข้าออกเวลาที่คนดูอยู่ด้านหลัง แน่นอนว่ากำลังเดินตามวาทกรรม การสร้างงานศิลปะด้วยวัฒนธรรม และประกอบสร้างเรื่องราวความเป็นจริงให้กับงานศิลปะ อีกทั้งเรื่องราว การปรากฏตัวของเธอในพื้นที่อินเทอร์เน็ต—พื้นที่สังคมเสมือน ที่หากไปปรากฏอยู่ที่บ้าน ที่ทำงาน หรือที่ใดๆ ก็อาจจะไม่มีความหมายสลักสำคัญ หากแต่สิ่งที่เป็นอยู่ ข้อมูลที่พรีนตเอาต์มา จากอินเทอร์เน็ตมากกว่า 20 ข้อมูล ที่ปรากฏอยู่ตามฝาผนังของพื้นที่ของศิลปะ--หรือศิลปะร่วมสมัยอาร์เตล ราวกับเป็นการสร้างพิธีกรรมของวันทนายที่คิดคนดูอย่างเราๆ เข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของงานและเป็น องค์ประกอบส่วนหนึ่งในการประกอบสร้างความเป็นจริงในงานศิลปะ

การพยายามพาดพิงถึงคนอื่นๆ ผ่านการใช้สื่อ “๕๕ ‘เหนือโลกนิยาม’ ” ท้ายที่สุดแล้ว ก็คือการหลีกเลี่ยงไม่พ้นการวิพากษ์วิจารณ์ตนเอง เพราะแน่นอน วันทนายเป็นคนในวงการศิลปะร่วมสมัย นิทรรศการครั้งนี้จึงไม่ผิดอะไรจากการเสียดสีของวันทนายที่ลงทุนใช้ตัวตน และตัวแทนเป็นกรณีศึกษาให้ เราได้ขบคิดกัน พร้อมทั้งเป็นการเปิดพื้นที่ในการถกเถียง แลกเปลี่ยนความคิดโดยอาศัยศิลปะเป็นสื่อกลาง ด้วยการพยายามที่จะซ่อนนัยสำคัญอันนำไปสู่คำถามที่ว่า หรืออนาคตของศิลปะไทยจะเป็นแค่การเร่งขาย วัฒนธรรม?

เพราะสิ่งที่เราพูดไม่ได้ตรงๆ ในชีวิตจริงนั้นเราสามารถนำมาพูดได้อย่างโฉบเฉี่ยวในงานศิลปะ เพราะในพื้นที่นี้เป็นพื้นที่ของการเคารพงานสร้างสรรค์ ที่กระบวนการศึกษาไม่เคยถูกป้อนความคิดว่ามีผิด- ถูก เพราะฉะนั้นใครที่โดนหางเลขในงานนิทรรศการครั้งนี้ของวันทนายไปบ้างก็คงไม่มีการโกรธกัน เพราะนี่เป็นการประกอบสร้างความจริงในงานศิลปะเท่านั้น

.....